

TEMA

Hvordan overleve i en lunken tid?

AF MATHIAS RICHARD JEFSEN-HANSEN

Nogles kristendom udvikler sig efterhånden nærmere til en hobby, og der bliver dele af livet, som Gud ikke skal blande sig i. Kristendommen er blevet lunken.

Mathias Richard Jepsen-Hansen, f. 1992

Stud.theol. og forkynder i Hvidovre Frimenighed
mathias.r.hansen@gmail.com

Hvem vil ikke gerne have et komfortabelt liv?

Her i Danmark har de fleste af os vænnet os til at leve komfortable liv. Vi tager bilen på arbejde, med mindre vi hellere vil cykle. Når den gamle sofa begynder at se slidt ud, køber vi en ny – ikke fordi den gamle er ubrugelig, men fordi det kunne være lækkert med en ny. Vi har en høj grad af social mobilitet og frihed til at realisere os selv. Vi lever generelt ret komfortable liv, hvor vi har vænnet os til, at vi kan styre og forme mange ting selv. Vi drages af komfort, og vi har let ved at opnå den.

Skal det kristne liv være komfortabelt?

Forestil dig så en *komfortabel kristendom*. En kristendom, som giver dig muligheden for at leve, som du vil. En kristendom, hvor du ikke stilles til ansvar for noget, og hvor du oplever ro – både i mødet med kristne og ikke-kristne. En kristendom uden formaninger og med nemme

svar på alle spørgsmål. En kristendom, hvor det hele nok skal gå. Den er som en lækker ny sofa, som er flot og rar at sidde i.

Men selvom den komfortable kristendom – den bekvemme og gnidningsfrie udfoldelse af det kristne liv – kan virke tiltalende, så er det noget andet og bedre, vores Herre har kaldet os til.

Flere steder i Bibelen kalder Jesus os faktisk til ting, der er ukomfortable. Blandt andet kalder han os til at leve i hans afslørende lys og bekende vores synd (1 Joh 1,5-10), til at være ærlige over for hinanden (Ef 4,25) og til at tage vores kors op og følge ham (Matt 10,38). Han kalder os sågar til at leve vores liv blandt hedningerne, sådan at de ved at bagtale os kan få syn for vores gode gerninger en dag og prise Gud for dem (1 Pet 2,12).

På livsfarlig afstand af kilden

Komfort er ikke skidt i sig selv, men vi kan ende med at prioritere umiddelbar komfort så højt,

FOTO: EXHERE

at det bliver det styrende for vores liv og vores tro – og så kvæler vi troen. Netop det skete i menigheden i Laodikea.

Gennem apostlen Johannes skriver Jesus et brev til menigheden i Laodikea. Brevet fungerer som en slags statusrapport fra Jesus, og det er rystende læsning. Ud af Åbenbaringsbogens syv menighedsbreve er brevet til Laodikea det eneste, som ikke nævner noget positivt om menigheden. Men i Laodikea går det godt – tror de.

Beskrivelsen af menighedens tilstand gør brug af et billedsprog, som er hentet fra Laodikea by. ”Du er hverken kold eller varm. Gid du

enten var kold eller varm! Men ... du er lunken”, får menigheden at vide (Åb 3,15f).

Byen Laodikea lå tæt på både varme kilder, man kunne bade ved, og kolde kilder, man kunne drikke af. Men byen lå tilstrækkeligt langt fra kilderne til, at vandet i byen var lunkent.

Pointen er, at menigheden var på afstand af de åndelige kilder, den skulle leve af. Varmen og kulden var neutraliseret, og menigheden var blevet lunkent. Den kilde, de er kommet på afstand af, er Jesus og hans ord.

Og det er sådan set rimelig komfortabelt at være på afstand af ham og hans ord. Så undgår

I en vis forstand lever vi midt i ”Laodikea” – et åndeligt lunkent land, der af navn er kristent, men er på afstand af kilden med levende vand, og som ikke har syn for sine egentlige behov. Og vi, der lever sådan et sted, risikerer at blive præget af det.

man nemlig at brænde sig eller få kuldegysninger i den sandhed og det lys, man møder der.

De boede i en by, hvor det varme og det kolde vand bogstaveligt talt blev lunkent i akvædukten på vej ind til byen. Og de var kommet til at ligne deres by i den forstand, at de var på livsfarlig afstand af kilden med levende vand.

Selvtilstrækkelighed og efterligning

Kritikken fortsætter: "Siden du siger: 'Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet,' og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig" (Åb 3,17). Der tegnes et billede af en selvtilstrækkelig menighed, som ikke ser sin reelle tilstand.

Menigheden har valgt det mest komfortable, nemlig at undgå at se sandheden om sig selv i øjnene. Det går godt i Laodikea. I takt med, at de er kommet på afstand af den livgivende kilde og er blevet lunkne, har de mistet selvindsigten og ser ikke længere deres behov for det, kilden kan give dem.

Igen er billederne hentet fra byen Laodikea. Byen var blevet rig, fordi den lå på en vigtig handelsrute og fordi de mineralrige varme kilder var populære. Samtidig havde byen en blomstrende tekstilindustri og var kendt for sin sorte uld. Desuden var byen førende indenfor medicinalindustrien og var særligt kendt for øjensalve.

Ironien er til at få øje på. Menigheden fra den stærke handelsby var fattig. Menigheden fra øjensalvens hjemby var blind. Menigheden fra den stolte modeby var nøgen. Og de anede ikke selv, hvor elendige de var.

Og så en tankevækkende lille detalje: Muligvis beskriver billederne ikke bare menigheden i Laodikea, men også selve byen. Nogle få årtier tidligere havde et voldsomt jordskælv ramt området, og

byen lå i ruiner. Kejser Nero tilbød økonomisk hjælp til det enorme genopbygningsarbejde. Men den eneste by, der takkede nej til hjælpen, var Laodikea. De kunne selv og de ville selv. De var for stolte til at tage imod hjælpen, og de ville ikke have nogen til at blande sig i, hvordan deres by skulle genopbygges eller se ud.

Med andre ord passer beskrivelsen af menigheden i Laodikea også til byen Laodikea. Menigheden lignede deres by på en prik. De skilte sig ikke ud. De lignede deres omgivelser til forveksling.

Ironien er til at få øje på. Menigheden fra øjensalvens hjemby var blind!

Hvis det er en bevidst pointe i brevet, må det give anledning til selvransagelse i vores eget liv. Menighedens grundlæggende problem var, at de var kommet på afstand af Jesus, som ellers skulle være deres kilde med levende vand, men problemet viste sig ved, at de lignede deres omgivelser til forveksling.

Udfordringer i vores lunkne tid

Nu ligger Laodikea ganske vist meget langt væk – både geografisk og i tid. Men udfordringen er den samme i dag, og den er til at få øje på. Vi lever i et rigt land; materielt er det meget få af os, der reelt mangler noget. I Danmark er det let at leve et komfortabelt liv, og går noget galt, har vi et velfærdssystem, som er blandt de bedste i verden.

Vi lever i et samfund, hvor det er let at overse behovet for en Gud – mange over-

ser det i hvert fald. Og en Gud, som tilmed blander sig i, hvordan vi skal leve, står ikke i høj kurs. Og så er det selvtilstrækkelige Laodikea, der ikke vil hjælpes, måske ikke så langt væk endda.

I en vis forstand lever vi midt i "Laodikea". Et åndeligt lunkent land, der af navn er kristent, men er på afstand af kilden med levende vand, og som ikke har syn for sine egentlige behov. Og vi, der lever sådan et sted, risikerer at blive præget af det. Her følger tre eksempler på udfordringer i vores nutidige Laodikea:

En af de helt store udfordringer er fristelsen til at skjule sin tro i et samfund, hvor religion er en privatsag. Det kan virke lettere at være usynlig kristen i sin hverdag, for så slipper man for, at kollegaer, venner, naboer eller familie stiller svære eller kritiske spørgsmål om troen.

Det kan være den kristne seksualmoral, kønsopfattelse eller ideen om den dobbelte udgang på livet, som kan få en i fedtefadet. Eller det kan være valget om at sige fra overfor bagtalelse og bruge tid på mennesker, som andre bevidst undgår, der vækker undren og skaber akavede øjeblikke. Og så er det lettere at holde sig usynlig og glide i ét med omgivelserne. Måske især, når man har vænnet sig til, at så meget andet i ens tilværelse er komfortabelt.

En anden udfordring, som hænger sammen med den første, er risikoen for lunkenhed i ens eget trosliv. Hvis man skjuler sin tro for sine omgivelser, kommer det over tid let til at påvirke troen. Hvis man gentagne gange fravælger at leve efter sine værdier, risikerer man på sigt, at ens værdier kommer til at ligne ens adfærd.

Man risikerer at komme ind i en proces, hvor kristendommen kommer til at handle mindre om liv og død, frelse og fortabelse. Ens kristendom udvikler sig efterhånden nærmere til en form for hobby, og der bli-

ver dele af ens liv, som Gud ikke skal blande sig i. Kristentroen er blevet lunken.

En tredje udfordring er frygten for at gå glip af noget. Der er altid en ny serie på en streaming-tjeneste, man ”bør” have set. Der er altid en smartphone i lommen med sociale medier, nyhedsstrøm, læssevis af underholdning og en indbakke, der kan tjekkes døgnet rundt. Midt i alt det er fordybelsen og roen truet. Det er en kæmpe udfordring for troen, for det kommer let til at gå ud over den personlige andagt og refleksion.

Man kunne også nævne materialisme, seksualitet løsrevet fra sin gudgivne ramme, perfektionskultur og flere andre ting som udfordringer og fristelser i dagens Danmark.

Et bedre alternativ

Udfordringer er der nok af. Men hvordan overlever vi i denne lunkne tid?

Jesus giver selv svaret i brevet til menigheden i Laodikea: ”Så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se” (Åb 3,18).

Jesus tilbyder også et langt bedre alternativ til den komfortable kristendom, som er formet af det omkringliggende samfund. Det er en løsning, som kan give ægte og varig rigdom, hvide klæder, som langt overgår den eftertragtede sorte uld fra Laodikea, og som lader os se sandheden om os selv, vores omverden og ikke mindst Jesus.

Nøglen til det er: ”*hos mig*”. Det er hos Jesus, vi kan ”købe” det, vi skal bruge for at overleve i denne lunkne tid – og for at leve, når tiden en dag ikke er mere. Ved at lade os udsætte for ham og hans ord gennem personlig andagt, bøn, kristen forkyndelse, kristent fællesskab, dåb og nadver tankes vi op med modgift mod indflydelsen fra ”Laodikea”. Og hos Jesus skal vi ikke have opsparingen i orden for at kunne købe – han har nemlig med sit liv betalt for den investering, vi kan gøre hos ham (jf. Es 55,1f).

Det kristne fællesskab skal være et kraftcenter, der ikke bare udruster os til at overleve i ”Laodikea”, men som sender os dertil med verdens bedste budskab

Det kristne fællesskab er en enorm resurse, når vi skal overleve i ”Laodikea”. Her kan vi dele glæden over evangeliet og frustrationen over det svære. Sammen kan vi tage fat på de udfordrende dele af troen og Bibelen. Vi kan bede for hinanden. Vi kan være uperfekte sammen og stadig vide os elskede, fordi Gud en gang for alle har vist sin kærlighed til os i Jesus.

På den måde opbygger vi hinanden og lader Guds Ånd udruste os til at leve, der hvor vi er. Det er derfor, vejledningen til det gode kristne fællesskab fylder så meget i Det Nye Testamente – fordi det har potentialet til at gøre en kæmpe forskel i vores liv.

Og nå, ja. Så er der en sidste fristelse, som også må nævnes. Fristelsen til at forputte sig i det kristne fællesskab, undgå relationer til ikke-kristne og isolere sig fra det store og skræmmende ”Laodikea”. Det er også en afart af den komfortable kristendom.

Men det er ikke det, Gud har kaldet os til. Han kalder os ganske vist til ikke at være *af verden*, men han kalder os samtidig til at være *i den* (fx Joh 17,9-19). Det kristne fællesskab skal være et kraftcenter, der ikke bare udruster os til at overleve i ”Laodikea”, men som sender os dertil med verdens bedste budskab. På den måde er det i en vis forstand en udsendelsesfest, hver gang det kristne fællesskab mødes. ■